

Самокосовъ. Ако не се боя за тебе.
Елена. За мене!

Самокосовъ. Разбира се.

Елена. (прегръща го) Така те искамъ
Значи тъй силно ме обичашъ! Тогава, знай —
азъ съмъ готова. . . Азъ бихъ отишла подъ
вѣнчило съ тебе.

Самокосовъ. Не, не, миличка! Нѣма
да ни прилича да се излагаме на приказки.

Елена. А ти, знаешъ ли, че менъ ми е
драго, когато чуя да ме преговарятъ. Само
ако ти. . . знаешъ да те преговарятъ съ та-
къвъ великъ художникъ. . . чувствувамъ се,
че пораствамъ. . . Ахъ, художникъ! Всѣки
иска да го види, да се запознае. . . Нека, нека
живистниците ме преговарятъ съ тебе.

Самокосовъ. Ако бѣхме гимназисти
— да! Но ние съ тебе имаме обществено по-
ложение, А то ни налага. . . За това трѣбва
да бждемъ по-въздържани. Знаешъ ли, че ми-
налата недѣля въ клуба, азъ забелязахъ какъ
мжжътъ ти. . .

Елена. (Разсмива се) Да, да! . . И като
се върнахме тукъ, той се опита да ме под-
ложи на изкушение. . . Само, че азъ тъй май-
сторски го замотахъ, та той остана съ убеж-
дението, че това го правя, за да извиквамъ у
него ревностъ. Защото азъ му втѣлпихъ въ
главата, че безъ ревностъ съпружеството при-
лича на овехтѣла дреха,

Самокосовъ. Е, де! Жената е такъвъ
майсторъ, че мжжътъ. . .

Елена. (му захлупва устата съ шепи)
Не искамъ отъ тебе да чувамъ. такива думи.
Ти си за мене само художникъ, идеалъ! И ис-